

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20509/2023
26.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Субић и Радославе Мађаров чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Љубица Крстић и Бојан Бољевић адвокати из ..., против тужене Компаније „Дунав осигурање“ а.д.о. Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 25358/21 од 22.09.2022. године, у седници одржаној 26.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 25358/21 од 22.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ се пресуда Вишег суда у Београду Гж 25358/21 од 22.09.2022. године тако што се жалба туженог **одбија** и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 24073/16 од 27.04.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиљи на име трошкова ревизијског поступка исплати 46.400,00 динара у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 24073/16 од 27.04.2021. године усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 105.000,00 динара и то на име накнаде за претрпљене физичке болове износ од 60.000,00 динара и на име накнаде за претрпљени страх износ од 45.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 27.04.2021. године па до коначне исплате, обавезана тужена да тужиљи на име накнаде материјалне штете на возилу исплати износ од 110.882,50 динара са законском затезном каматом почев од 20.05.2019. године као дана вештачења па до коначне исплате као и да на име накнаде материјалне штете за коришћење услуга шлеп службе исплати износ од 1.750,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.08.2013. године као дана када је издат рачун па до коначне исплате, да на име накнаде материјалне штете за коришћење услуга ЈКП „Паркинг сервиса“ исплати износ од 2.357,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.08.2013. године као

дана када је издат рачун па до коначне исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 242.150,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке о трошковима поступка па до исплате, док је захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка у делу којим је тражила да се обавезе тужени да јој исплати и законску затезну камату на досуђене трошкове парничног поступка почев од дана пресуђења па до извршности одлуке о трошковима одбијен.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 25358/21 од 22.09.2022. године преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен захтев тужиле да се обавезе тужени да јој на име накнаде нематеријалне штете плати укупан износ од 105.000,00 динара све са законском затезном каматом од 27.04.2021. године, да јој на име накнаде материјалне штете исплати износ од 110.882,50 динара са законском затезном каматом од 20.05.2019. године па од исплате, износ од 1.750,00 динара са законском затезном каматом од 23.08.2013. године па до исплате и износ од 2.357,00 динара са законском затезном каматом од 23.08.2013. године па до исплате, те је обавезана тужиле да туженом накнади трошкове целог поступка у износу од 35.420,84 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиле је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) Врховни суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП ради уједначавања судске праксе због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним чланом 408. ЗПП Врховни суд је оценио да је ревизија тужиле основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 19.08.2013. године догодила се саобраћајна незгода у којој су учествовала возило марке „...“, регистарских ознака ..., којим је управљала тужиле и возило марке „...“, регистарских ознака ..., којим је управљао ББ и које је у тренутку саобраћајне незгоде било осигурано код туженог као осигуравача. Саобраћајна незгода се догодила у раскрсници Улица Антифашистичке борбе и Милутина Миланковића. Возило осигураника туженог кретало се Улицом Антифашистичке борбе, коловозном траком која служи за кретање возила ка Улици Јурија Гагарина, при чему се возило кретало десном саобраћајном траком која служи за кретање возила право и у раскрсници је задржало правац свог кретања. Возило „...“, којим је управљала тужиле, непосредно пре судара кретало се коловозом Улице Милутина Миланковића, коловозном траком која служи за кретање возила из правца Улице Тошин бунар, при чему се возило кретало левом унутрашњом саобраћајном траком која служи за кретање возила право и у раскрсници је задржало правац свог кретања. Место судара се налазило у раскрсници Улица Милутина Миланковића и Антифашистичке борбе у траци којом се кретало возило „...“, а исто је одређено местом

укрштања путање оба возила. Саобраћај на предметној раскрсници је регулисан светлосним саобраћајним знацима – семафорима који су у моменту незгоде исправно радили, тако да у моменту када је за правац кретања возила „...“ дозвољен пролаз (зелено светло) за правац кретања возила „...“ је забрањен пролаз (црвено светло) и обрнуто. Оценом налаза и мишљења судског вештака датог на основу расположивих материјалних трагова није било могуће утврдити у ком тренутку су возила ушла у раскрсницу, односно ко је од учесника ове незгоде ушао у раскрсницу на зелено, а ко на црвено светло. Приликом саобраћајне незгоде тужила је задобила нагњечење оба колена са крвним подливима и огреботину изнад левог ручног зглоба која повреда представља лаку телесну повреду због чега је трпела бол и страх. Такође је тужилино возило оштећено, која штета је економски неоправдана штета – тотална штета, а имала је и трошкове одвођења возила са лица места и услуга „Паркинг сервиса“.

При овако утврђеном чињеничном стању, а посебно имајући у виду налаз и мишљење судског вештака саобраћајне струке првостепени суд није могао да утврди кривицу ниједног од учесника за саобраћајну незгоду, због чега је првостепени суд закључио да учесници саобраћајне незгоде у смислу члана 178. став 2. и 3. Закона о обигационим односима за исту незгоду одговарају на равне делове. Сходно томе, полазећи од одредби чланива 940, 200, 201, 278. и 324. Закона о облигационим односима усвојио је тужбени захтев тужиле која је висину тужбеног захтева определила у погледу накнаде штете како нематеријалне тако и материјалне у висини од 50 % образлажући то одредбом члана 178. став 3. Закона о облигационим односима.

Другостепени суд није прихватио правну аргументацију првостепеног суда, налазећи да је пресуда донета на бази погрешне примене материјалног права члана 178. став 3. ЗОО јер се оваква ситуација не може подвести под примену цитиране одредбе пошто се разлози прописани одредбом члана 178. ЗОО односе на трећа лица, а не на учеснике који су управљајући моторним возилом проузроковали саобраћајну несрећу каква је предметна. Другостепени суд сматра да се власник моторног возила не сматра трећим лицем, због чега као учесник саобраћајне незгоде нема право на накнаду штете, па како у конкретној ситуацији није утврђена искључива кривица било ког од возача то је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужиле.

По оцени Врховног суда, правно становиште другостепеног суда засновано је на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 178. Закона о облигационим односима прописана су правила одговорности у случају удеса изазваног моторним возилима у покрету тако да је ставом 1. прописано да у случају удеса изазваног моторним возилом у покрету који је проузрокован искључивом кривицом једног имаоца примењују се правила о одговорности по основу кривице, ставом 2. да ако постоји обострана кривица сваки ималац одговара за укупну штету коју су они претрпели сразмерно степену своје кривице, а ставом 3. да ако нема кривице ниједног имаоца одговарају на равне делове, ако разлози правичности не захтевају шта друго, док је ставом 4. прописано да за штету коју претрпе трећа лица имаоци моторних возила одговарају солидарно. Из ове законске одредбе произилази да се њоме регулише одговорност имаоца једног моторног возила у случају удеса са моторним возилом у покрету другог имаоца тако што се одговорност учесника саобраћајног удеса процењује према кривици, а за случај да се не може утврдити ко је од њих крив тада оба имаоца моторних возила у покрету који су учествовали у саобраћајној незгоди одговарају на равне делове. То значи да се

правила из члана 178. став 2. и 3. ЗОО примењују у погледу одговорности за насталу штету из саобраћајне незгоде коју су изазвала моторна возила у покрету, што је у конкретном случају. Обзиром да су се оба возила кретала приликом контакта, али да се не може утврдити чија је кривица, односно шта је узрок незгоде то је правилно првостепени суд поступио када је оценио да у овом случају има основа за примену одредби члана 178. став 3. ЗОО и туженог као осигуравача обавезао да тужиљи накнади износ од 50 % од настале како нематеријалне тако и материјалне штете а како је то опредељено у парници.

На основу изложеног применом члана 416. став 1. ЗПП Врховни суд је преиначио другостепену пресуду тако што је одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду којом је тужбени захтев усвојен.

Тужиља је успела са ревизијом и сагласно члану 165. ЗПП досуђени су јој трошкови ревизијског поступка у траженом и опредељеном износу а на име састава ревизије, трошкова таксе за ревизију и таксу за одлуку о ревизији све сходно важећој Адвокатској и Таксеној тарифи.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић